

ЧЕРВЕНЬ 2021/2022 р.

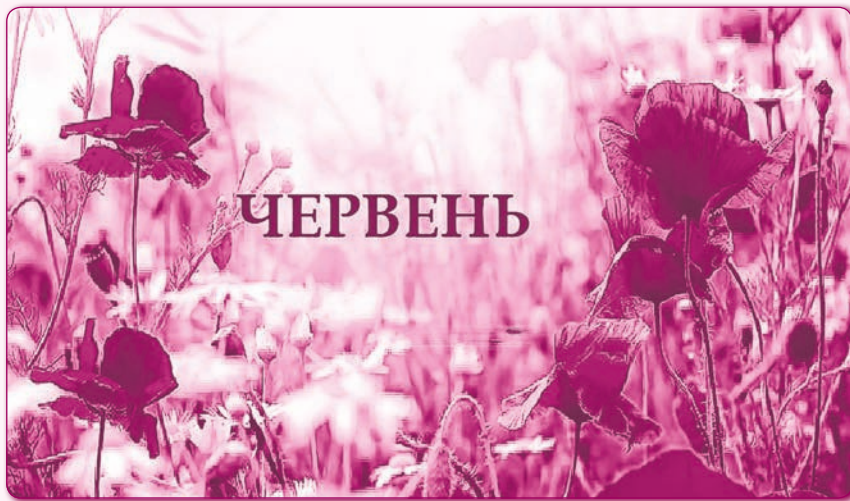
8

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Тарас Шевченко

Тече вода з-під явора
Яром на долину,
Пишається над водою
Червона калина.
Пишається калинонька,
Явор молодіє,
А кругом їх верболози
Й лози зеленіють.

Тече вода із-за гаю
Та попід горою.
Хлопочуться качаточки
Поміж осокою.
А качечка випливає
З качуром за ними,
Ловить ряску, розмовляє
З дітками своїми.

Тече вода край города.
Вода ставом стала
Прийшло дівча воду брати,
Брало, заспівало.
Вийшла з хати батько й мати
В садок погуляти,
Порадितись, кого б то їм
Своїм зятем звати?

На обкладинці журналу ілюстрація художниці Вікторії Ковальчук.

М. Познанська

ЧЕРВЕНЬ

В золотій хустинці
Дорогі гостинці
Червень нам приніс,
Ягоди-суніці
В лісі у травиці
Розсипає скрізь.
І чомусь здається -
Все навкруг сміється:
Луки, гай, ріка.
Ловимо в долоні
Промінці червоні -
Ой, теплінь яка!

Євген Шморгун

Літо прийшло!

Свиснула іволга
У вербову дудку:
Літо прийшло!
Літо прийшло!
А ти, сонце, припусти
На бабині капусти,
На травичку-муравичку
І на мене невеличку!

Соняшник радісно
Плескає в долоні:
Літо прийшло!
Літо прийшло!
А ти, сонце, хлюпони
На дідусеві кавуни,
На ягничку, на теличку
І на мене невеличку!

Дітвори в цій порі
Не сидиться в хаті:
Літо прийшло!
Літо прийшло!
А ти, сонце, весели,
А ти, сонце, засмали
Мого братика й сестричку
Та ще й мене невеличку!

«Всякого роду грубість тоне, наче на вогні, під впливом щоденного читання хороших книг».

(Віктор Гюго, французький письменник, драматург, поет, публіцист, громадський діяч).

Чи знаєте ви, що...

Любов Голота

ЧЕРВЕНЬ

Червень – це черешні,
Стиглі, соковиті,
Це – червоні вишні,
Солодом налиті.

850 кілометрів – довжина книжкових полиць у Бібліотеці Конгресу США. Є найбільшим за площею книгосховищем та однією з найважливіших бібліотек світу. Розташована у Вашингтоні, має три основні будівлі.

Петро Перебийніс

Наодинці з книгами

Люблю я сутінки досвітні,
коли дримають промінці
і переблискують у світлі
книжок вишневі корінці.

О книги, сестри білочолі,
даруйте зерна золоті!
Душа, мов птиця у неволі,
без вас німіє в самоті.

Коли у вічі на світанні
небесно дивиться роса, –
світяться книги над світами
і відкривайте чудеса!

М. Пригара

Ходить червень і гладить колосся,
Чи в ньому зерно налилося?
І дзвенять колосочки до нього:
– Дай нам сонця й дощу золотого.

«Ті, хто позбавляє свободи інших, не заслуговують її самі».

(Авраам Лінкольн, американський державний діяч,
16-й президент США).

Дмитро Павличко

Як добре на душі,
коли нема боязні
за слово праведне,
що визріло в тобі...

ура-а-а-а ...

У СВІТІ КАЗОК

Мабуть, кожен погодиться із твердженням, що авторська казка – найбільш емоційний, тонкий, філософський жанр літератури, здатний доторкнутись до серця не тільки маленького, але й дорослого читача. Найкращі взірці літературної казки були написані справжніми дітьми у дорослих тілах (А. Ліндґрен, Г.Х. Андерсен,

Л. Керол та інші не просто на все життя зберегли у собі дитину, але й уміли поєднувати водночас дитяче й доросле світосприйняття), тому й звертаються вони не тільки до наших дітей, але й до тих хлопчиків та дівчаток, що й досі живуть у кожному з нас.

З українських письменників літературну казку писав і Михайло Коцюбинський. Свідченням цього є і уривок його казки «Хо», який пропонуємо нашим читачам.

Український письменник Михайло Коцюбинський (1864-1913).

Михайло Коцюбинський

Хо

(Уривок з казки)

Ліс ще дрімає в передранішній тиші... Непорушно стоять дерева, загорнені в сутінь, ясно вкриті краплистою росою. Тихо навкруги, мертво... Лиш де-не-де прокинеться пташка, непевним голосом обізветься зі свого затишку. Ліс іще дрімає... а з синім небом уже щось діється: воно то зблідне, наче від жаху, то спახне сяйвом, немов од радощів. Небо міниться, небо грає усякими барвами, блідим сяйвом торкає вершечки чорного лісу... Стрепенувся врешті ліс і собі заграє... зашепотіли збуджені листочки, оповідаючи сни свої, заметушилась у травиці комашня, розітнулося в гушчині голосне щebetання й полинуло високо – туди, де небо міниться, де небо грає всякими барвами...

На галяву вискакує з гушчини сарна і, зачарована чудовим концертом, зупиняється, витяга цікаву мордочку до кривавої смуги обрію, що

червоніє на узліссі поміж деревами, і слуха.

Полохливий заєць, причаївшись під кущем, пригина вуха, витріща очі й немов порина ввесь у море лісових згуків...

Аж ось ринуло від сходу ясне проміння, мов руки – простяглося до лісу, обняло його, засипало самоцвітами, золотими смугами впало на синю від роси траву на галяві, де гостро на тлі золотого світла випинається струнка поstatt сарни.

У сю величну хвилину тихо розгортаються кущі і на галяву виходить Хо. Мов туман той, сива борода його м'якими хвилями спада аж до ніг, черкається росяної трави. З-під білих кострубятих брів з глибоких западин визирають добрі, а лукаві очі.

Вийшов Хо на галяву, сперся на сучкуватий костур, майнув довгою бородою – і повів од неї тихий вітрець, холодною цівкою вдарив у дерева. І враз

затремтіло молоде листя, зашамотіло, струсило з себе дощ самоцвітів. Жахнулася сарна й щезла в гушавині, лишивши зелені сліди на синій від роси траві. Страх обгорнув зайця, додав ще більшої прудкості його ногам... Сполохались пташки і в одну мить ущухли. Тихо стало в лісі, страх як тихо. Тільки бородатий дідуган Хо, старече хихикаючи в бороду, стоїть на галяві...

– Хе-хе-хе! І чого жахаються, дурні? – шамкає він беззубим ротом. – Діда Хо, що світ прозвав страхом? А дід цілком і не страшний... Ось погляньте!.. Та ба – тим-то й лихо, що ви не зважитесь звести Очі на діда, тим-то він і виявляється вам страхом... Хе-хе!.. І завжди так... і всі так... Ні, не бреши, старий, не всі... На твоїй довгій тисячолітній ниві життєвій не одна стрівалась істота, що сміливо зводила очі догори, відважно зазірала тобі в вічі й тоді... о, тоді гарно було обом нам... бо смільчак, перевірівшись, що жахався по-дурному, набиравсь нової, ще більшої відваги, а ти, старий, чув, що, може, незабаром даси спокій натрудженим кісткам... Жахаються, а не знають, що страх тільки й існує на світі полохливістю других, що старий Хо порохом розсипався б, коли б усе живуще хоч раз зважилося глянути йому в вічі...

Ярослава Павличко

Рік тому
на перевалі
опівночі
небо відкрилося
ангел
пісню спустив
волічкою
гірського плаю
зорі
висипались
на небесній полонині
і все
як у часи Ціцерона
дерево
мудріше ніж камінь
камінь
мудріший ніж пісок
Невицький замок
висвічує
корону
часу.

Невицький замок розташований на горі вулканічного походження висотою 260 м над рівнем моря у вузькій долині річки Уж.

Анатолій Костецький

Не хочу

Метелика ловити я не хочу;
він – квітка неба, хай живе собі!
Хай крильцями барвистими тріпоче,
щоб радісно було мені й тобі.
І квітку лісову не стану рвати,
її додому я не понесу,
бо вдома їй джмеля не погойдати
І не попити ранками росу!
І ні стеблинку, гілку чи травинку
я не ображу – це страшенний гріх!
Бо в кожній з них живе тремка живинка,
Що світиться довірою до всіх.

Лідія Кир'яненко

Червень в літо поверта

Відбував квітучий травень,
червень в літо поверта.
Пташеняток у гніздечку
ще лякає висота.

Але скоро вже крилята
підростуть в них – і тоді
закружляють у повітрі,
як листочки по воді.

На грядках, немов рубіни,
виграють суніць ряди.
Соком повняться під сонцем,
наливаючись, плоди.

Допоможи динозавру знайти дорогу до яєчок! Розмальюй.

Ура-а-а-а ...

«УКРАЇНА – ЦЕ СВІТЛО!»

Під такою назвою відбувся 26 травня цього року у Словацько-українському культурно-інформаційному центрі в Пряшеві концерт Народної артистки України Лесі Горової. Організаторами концерту були: Союз русинів-українців Словацької Республіки та Координаційний центр допомоги біженцям з України.

Леся Горова – українська співачка, композиторка, Народна артистка України (2017), член Національної спілки композиторів України.

У 1989 році закінчила музичну спеціальну школу імені Крушельницької. На п'ять років пізніше закінчила Львівську консерваторію імені Миколи Лисенка, спеціальність – композитор, викладач теоретичних дисциплін. Після закінчення консерваторії працювала викладачем у Львівському музичному училищі імені С. Людкевича. З 1996 року працює у Вищому мистецькому коледжі Київської дитячої академії мистецтв.

В її репертуарі більше 240 власних пісень. Також пісні для молодих виконавців, дітей, інструментальна музика.

Співає Леся Горова.

Звучить пісня у виконанні Лесі Горової та її доньок.

Погляд на частину учасників зустрічі з українською співачкою Лесею Горовою.

Микола Вінграновський

Грім

Була гроза, і грім гримів,
Він так любив гриміти,
Що аж тремтів, що аж горів
На трави і на квіти.

Грім жив у хмарі, і згори
Він бачив, хто що хоче:
Налив грозою грім яри,
Умив озерам очі.

А потім хмару опустив
На сад наш на щасливий
І натрусив зі сливи слив,
Щоб легше було сливі.

Та тут до грому навздогін
Заговорила груша:
«Трусніть і грушу, дядьку грім,
Бо важко мені дуже...»

І дядько грім сказав собі:
«Потрушу я і грушу,
Бо небеса вже голубі
Я покидати мушу».

З поштової скриньки

Появилось двомовне видання (українською і словацькою мовами) «Готельна академія Пряшів (українські класи)». Автори видання – Михайло Шкурла, Володимир Фельбаба, Мілан Манько. Як пишеться у вступному слові, метою публікації є «повідкрити розвиток цієї школи на фоні суспільних умов, в яких виникла і розвивалася».

Василь Василяшко

У **к** **р** **а** **ї** **н** **і**

1

Скільки світу – твого цвіту й болю.
Та не пнешся ти в краї чужі
Зі своїм статутом, криком долі,
Не відорюєш ніде межі.
Є куди рости – углиб душі,
Є чого бажати – щастя з Волі!

2

Коли перед тобою завмираю,
Найдужчим себе, рідна, почуваю.
Коли перед тобою прихиляюсь,
На повну силу духу випрямляюсь.
І навіть, як мене покличе небо,
Хотів би жити в слові я для тебе.

«Якщо свобода взагалі щось значить, то це право говорити іншим те, чого вони не хочуть чути».

(Джордж Оруелл, британський письменник і публіцист).

Одарка Романова

Нічко лукавая,
Нічко цікавая,
Нащо людей чарувать?
Квітами віяла,
Зорями сіяла –
Як тії зорі достать?

Їх не спіймаємо.
Нічку питаємо:
Що вона людям дала?
Мрією новою,
Піснею чудовою
Наче отруту влила.

Ні, не отрутою,
М'ятою, рутою
Віяла нічка в вікно...
Спать не хотілося
Серцю приснилося
Все, що минуло давно.

ура-а-а-а...

Степан Васильченко

СИРІТСЬКЕ СОНЦЕ

Поніс я колись сокиру до
нашої сусідки, що осталась
того року з малими дітьми
вдовою, – кригу треба було
їй коло криниці обрубати.
Увійджу в хату – сидить
на лавці якась жінка, а
сусідки немає, у льох пішла
по картоплю. Сів і я па
лавці, дожидаюсь.

В хаті холодно: вікна по-
намерзали, стіни змокрі-
ли, з рота йде пара. Двоє
менших дітей – Катруся й
Гриць – сидять в одних со-
рочечках на полу. Од холо-
ду аж посиніли, мох на їх
устан, а зуби аж бринять.
Понапинали вони сорочки
на колінця, позгиналися,
боязко в щось граються.
Прислухаюсь: одно заплю-
щить очі, підійме головку,
а друге питається:

– А тепер що ти бачиш?

– Бачу квітки, а по квіт-
ках літають метелики, ро-
жеві, сині, золотенькі.

– Тепер – я! Тепер – я! –
перебиває першого друге.
Далі також заплющує очі
і підводить головку вгору.

– А я бачу літо, ростуть
яблучка рясно-рясно, та
такі червоні, та солодкі-со-
лодкі...

– Тепер тобі тепло? – пи-
тається більшеньке.

– Те-епленько... – одка-
зує друге, а само аж цоко-
тить зубами.

А та жінка, що сиділа на
лавці, зітхнула, поверну-
лася до мене та й каже:

– Ой, леле! Правду ото
кажуть: сироті сонечко
мріється, а воно й справді
гріється...

Розмалюй.

Тамара Коломієць

ЧЕРВЕНЬ

Ходить літо
Білим світом
Від двора і до двора,
А за літом –
Червень слідом
Спілі ягоди збира.
І солодкі, і червоні
Обриває тут і там,
Не сороці, не вороні –
Куштувать дає шпакам.
– Ну, які вони? – питає.–
Чи сподобались, чи ні?
І збирає-вибирає
Найспіліші та смачні
У найбільший козубок
Для малят, для пташок,
Запашні та соковиті –
Щедрим сонечком налиті.

Дмитро Чередниченко

У зіпсованого телефона

Посідали птахи

В зіпсованого телефона грати.

– Кру! – шепнув журавель

Вороні.

– Кра! – шепнула ворона

Сороці.

– Кре! – сказала сорока

Глухій сові.

А та все чула,

Все знала,

Та тільки зареготала:

– Хо-хо-хо, хо-хо-хо...

Степан Бен

Ніч

Ніч блукає по леваді,
Темна-темна та стара,
І жене зірок отари
В сині стайні до двора.

Положила чорний палець –
Кучеряве помело,
Золотих овець без цапа
Не пускає на село.

Іде хмаронька – буде дощ

Іде хмаронька – буде дощ,
Пливе рибонька – буде борщ.

Ой ні хмароньки, ні дощу.
Ой ні рибоньки, ні борщу.

Пішла хмаронька горою,
Пішла рибонька з водою.

Зашуміла діброва,
Закурилася дорога.

По тій дорозі женці йдуть,
Стиха голосок подають.

Хто той голосок почує,
Нам вечеряти зготує.

Нам вечеронька не мила,
Широка нива втомила.

Не так нивонька, як гони,
Були широкі загони.

А наш господар журився,
Як на нивоньку дивився.

А як з нивоньки позбирав,
То й журитися перестав.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Гнат Хоткевич

Гнат Хоткевич (1877-1938) – український письменник, історик, бандурист, композитор, мистецтвознавець, етнограф, педагог, театральний і громадсько-політичний діяч. Жертва сталінського терору.

Літературну діяльність Хоткевич почав у 1897 році (оповідання «Грузинка» у львівському журналі «Зоря»), Подальші твори його великої літературної спадщини: оповідання «Блудний син» (1898), «Різдвяний вечір» (1899), цикл «Життєві аналогії» (1897–1901), збірка «Гірські акварелі» (1914); протягом 1914–1915 років була написана низка оповідань під назвою «Гуцульські образки» (уперше надруковані у 1923 році у журналі «Червоний шлях»); повість «Авірон» (1917), роман «Берестечко» та інші.

Найвизначнішим досягненням прозової творчості Хоткевича стала романтична повість з гуцульського життя «Камінна душа» кілька разів перевидана (у різних редакціях) пізніше. Хоткевич є автором низки драматичних творів, у яких відобразив антифеодальну та національно-визвольну боротьбу українського народу.

Найбільш продуктивним на літературній ниві Хоткевич був у Харкові. Тут він уперше заявив про себе як талановитий поет, драматург, прозаїк, перекладач. За короткий час написав збірку поезій «Трембітині тони» (1924) п'єси «По зорі» (1925) «Вибух» (1927); «Наступ» (1931), переклав роман польського письменника Казімежа Тетмаєра «Легенда Тамр» (1928), видав повість «Муца» (1928), збірку оповідань «Цісарське право» (1932), романи «Чорне озеро» (1929), «Захар Вовгура» (1932). Його роман «Довбуш» також не був повністю надрукований прижиттєво окремою книгою. У архівах зберігся повний рукопис роману «Довбуш», датований 1920 роком. Згодом роман таки вийшов посмертно, а саме у 1965 році у львівському видавництві «Каменярь».

Ура-а-а-а ...

Гнат Хоткевич

НА ГОВЕРЛУ

(Уривок)

...А хлопці тим часом весело мандрують. Йдуть, куди хочуть, сідають, коли хочуть; хочеться кричати – кричать, хочеться співати – співають. Усе це наповняло душу безмірною радістю. Вирвалися...

А тут іще таке все цікаве довкола. Поки йшли своїми околицями, то відбирали тільки враження новизни. Коли ж вступили до гірської околиці – до почуття новизни приєдналося й очарування. Як-не-як на Підгір'ї, справжніх гір не бачили – і за Косовом, коли почалися гірські пейзажі, хлопці притихли.

Досі все було наче дома. От вибіг трохи далі з хати. А як тільки захочеться їсти – повернувся назад і марш-марш... За деякий час знову в хаті. Коли ж огорнули їх гори, чужі рельєфи орізьбили горизонт, дихнуло все незнайомістю – щось походить на страх заповзло в молоді серця. «А чи не пора би додому?» – заворушилося десь. Поняття «дорога». Що таке дорога? Сього питання ніхто з хлопців собі ніколи не задавав, бо це було ясно: дорога є дорога. Завжди вона більш-менш широка, іде відкритим місцем, курява на ній, – які ж іще ознаки дороги?

А виявляється, що тут – нічого з того. В'ється якась стежка по каменю, возом тут їдуть, може, кілька разів на рік. Часом іде оця «дорога» понад берегом провалля, зарослого кущами, буччям, звідти тягне холодом і страхом. Тиснуться хлопці один до одного, незвично їм. Першим здав Видерка. Спочатку під ніс собі, далі голосніше почав ви-

Говерла – найвища вершина Українських Карпат і найвища точка України, її висота становить 2 061 м над рівнем моря.

словлювати думку⁷, що варт би вернути вже до хати й навіть скарби бере собі хто хоче; що коли тут, між селами, й то так страшно, то що мусить бути в полонинах, де вже ні дороги нема, нічого.

Він таки говорив правду. Коли тут було так глухо, то в сиглах Черногори, де є багато таких місць, що там ніколи не ступала нога людська, очевидно, було цілком не так, як-то уявляли собі хлопці в Печеніжині. Юр мовчав. Він був по суті тої думки, що й Видерка, але соромився показати себе боягузом. Олекса поставився рішуче проти ідеї повороту.

– Що ми – збудимо, чи як? Дорога одна: на Яворів, на Буковець, там Ясиня. Криворівня й Жаб'є, – говорив він так, наче ходив тут уже кілька разів, – То як нам вертати? Таже хлопці засміють. На вулицю не вийдеш. А тато твій та мій... Та з мене мій шкіру зідре, як не принесу черв'яків. Та й з тебе так само. Наша ціла надія на червоні. Без грошей нам вертати додому⁷ не можна.

Юр – то був нейтралітет. Як усякий нейтралітет, творив волю сильнішого. Якби сила була на боці ідеї повернення – Юр пристав би туди; в данім

разі він став на бік Олекси – і хлопці пішли далі.

Видерка йшов проти волі й на знак протесту все хникав, аж Олекса пригрозив, що йому надає, – тоді замовчав.

Так і йшли хлопці ніби троє, але трималися вони всі, властиво, лише волею Олекси. Переночували в Яворові. На запит, куди йдуть, казали, що йдуть пасти, – й це всіх задовольняло.

У 1981 році у словацькому видавництві «Смена» вийшов переклад роману Гната Хоткевича «Камінна душа». Автор перекладу – Юрай Андрич.

Куточок кулінарії

Полтавські галушки з куркою і грибами

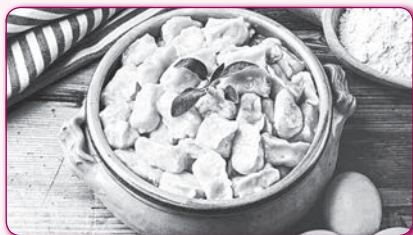
Щоб їх приготувати, вам знадобиться не так багато інгредієнтів: борошно, куряче філе, свіжі печериці, цибуля, часник, сметана, кефір, рослинна олія.

Інгредієнти:

- 500 мл кефіру кімнатної температури
- 5 склянок борошна
- 1 чайна ложка солі
- 1 чайна ложка соди
- Рослинна олія для смаження
- 400 грамів курячого філе
- 300 грамів свіжих печериць
- 1 велика цибулина або 2 середні
- 3–5 столових ложок сметани
- Часник – за бажанням

Приготування:

Кефір вилийте в миску, додайте трохи борошна, сіль і соду, перемішайте. Після цього,

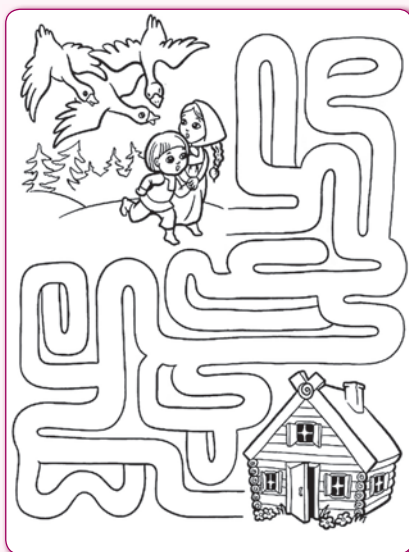
невеликими порціями додавайте борошно і вимішайте, щоб вийшло м'яке тісто. Викладіть тісто на посипану борошном дошку і замісіть тісто для галушок. Готове тісто залиште на 20 хвилин під рушником, після чого ще раз добре вимішайте і наріжте галушки. Приготуйте галушки на пару (якщо немає пароварки, це можна зробити на ситі або обв'язати каструлю марлею). Врахуйте, що при приготуванні галушки збільшаться в розмірах приблизно вдвічі. Галушка середнього роз-

міру готується на пару приблизно 5 хвилин.

Тим часом очистіть і подрібніть цибулю. Куряче філе наріжте кубиками. Гриби наріжте невеликими скибочками. Часник подрібніть. На вершковому маслі підсмажте цибулю до золотистого кольору, потім додайте куряче філе, злегка підсмажте, додайте гриби. Посоліть і поперчіть. Коли м'ясо буде готове, викладіть суміш зверху на галушки, в кожен горщик додайте сметану і трохи води. Горщики з галушками поставте в гарячу духовку і запікайте 20–30 хвилин або до готовності.

Смачного!

Допоможи діточкам знайти доріжку до домика! Розмалюй.

Богдан-Ігор Антонич

На шляху

Ріка зміяста з дном співучим,
хвилясто хльостають вітри,
і день ховає місяць в кручу,
мов у кишеню гріш старий.

Клюють ліщини співом коси,
дзвенить, мов мідь, широкий шлях.
Іде розсміяний і босий
хлопчина з сонцем на плечах.

Ярослава Павличко

**Хтось перебрав сни
у зелене решето
ранку
пагорбами сіяв
розсіяв Бескидами
виросла ялиця
корінь –
у потойбіч
а вершечок –
трембітою
горнеться до
небесного купола.**

Роман Скиба

Марафон

Понад зарості малини
З гулом лине рій

бджолинний,

А на велико-сипеді
Ведмежа втіка без кедів:
«Їду з пасіки, з обіду –
Вороги летять по сліду.
Тричі в носа укусили –
В мужніх лапах тануть

сили...

Зараз мусить статись чудо,
Бо впаду і плакать буду...»

Ура-а-а-а...

Знайди 14 відмінностей.

Знайди 10 відмінностей.

Григорій Сковорода

Жаби

Коли висохло озеро, що слугувало жаб'ячою оселею, Жаби пострибали шукати для себе нове житло. Після тривалих пошуків вони нарешті закричали:

– О, яке розкішне озеро! Тут ми житимемо довіку.

І всі разом застрибнули в нього.

– А я, – сказала одна з них, – вирішила жити в одному з джерел, які наводнюють ваше озеро. Ген там далеко бачу затінений пагорб, звідки

тече сюди багато потічків, – отам я мрію знайти для себе гарне джерело.

– А навіщо тітонько? – спитала одна молоденька.

– А для того, моя голубонько, що потічки можуть повернути в інший бік а ваше озеро знову висохне. Джерело для мене завжди надійніше за калюжу.

Сила:

Будь-який достаток може занепасти й висохнути, як озеро, а чесне ремесло є невичерпним джерелом скромного, та надійного прожитку.

Дмитро Білоус

Березова каша

Син одбивається од рук.
Ракетки. Самокати.
Батьківським правом до наук
почав я спонукати:

– Щось ти уроки занедбав, –
все ігрища ті вражі.

Гляди, щоб ти не скуштував
березової каші!

На це всміхається не зле
синок довготелесий:

– Я знаю, – каже, – сік, але
щоб каша із берези?

А я йому: – Того, хто вчивсь,
любили предки наші
й несли за те, цю не лівивсь,
до школи горщик каші.

Хто ж це обтяжувавсь нічим,
суворі предки наші
всипали добрих різок тим –
березової «каші».

А знав би ти, які були
з берези пруття голі,
що ними дітвору сікли
в старій церковній школі.

О, там старались, що не крок
«підвищувати» бали
і за невивчений урок
безжалісно стьобали.

Тож батько наш і нам казав
за витребеньки наші:
– Гляди, щоб ти не скуштував
березової каші!